

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Táboře rozhodl soudcem Mgr. Martinem Prokopem v hlavním líčení konaném dne 1. dubna 2025

takto:

Obžalovaný

[REDACTED]

je viněn, že

1. v době od [REDACTED] ve [REDACTED]
v domě čp. [REDACTED] prostřednictvím svého disku HDD [REDACTED] po připojení ke stolnímu
počítači na veřejné internetové síti [REDACTED] pod GUID:
[REDACTED] z IP adresy [REDACTED] přes klienta [REDACTED]
sdílel nejméně [REDACTED] souborů různých názvů s dětskou pornografií - zobrazující děti zjevně mladší 18
let, a to dívky ve věku [REDACTED] let částečně nebo úplně svlečené [REDACTED]
[REDACTED]

2. od blíže neurčené doby do [REDACTED] ve [REDACTED] v domě
čp. [REDACTED] uchovával ve své výpočetní technice a elektronických médiích fotografie a videozáznamy
s dětskou pornografií, konkrétně ve stolních počítačích, na discích HDD, DVD disku a SD kartě
nejméně [REDACTED] fotografií, [REDACTED] videozáznamů a [REDACTED] GIF zobrazující děti zjevně mladší 18 let, a to
hlavně dívky ve věku [REDACTED] let při [REDACTED]
[REDACTED] dále chlapce a dívky ve věku [REDACTED] let se záběry [REDACTED]
[REDACTED]

tedy

1. činil veřejně přístupným fotografické a filmové pornografické dílo, které zobrazuje dítě a uvedený čin spáchal veřejně přístupnou počítačovou sítí,
2. přechovával fotografické a filmové pornografické dílo, které zobrazuje dítě,

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Grulová.

čímž spáchal

1. zločin výroba a jiné nakládání s dětskou pornografií podle § 192 odst. 3, odst. 4 písm. b) trestního zákoníku,
2. přečin výroba a jiné nakládání s dětskou pornografií podle § 192 odst. 1 trestního zákoníku,

a odsuzuje se

podle § 192 odst. 4 trestního zákoníku za užití § 43 odst. 1 trestního zákoníku k **úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 26 (dvacet šest) měsíců.**

Podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku se obžalovanému výkon tohoto trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v délce 36 (třicet šest) měsíců.

Podle § 70 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku se obžalovanému dále ukládá **trest propadnutí věci**, a to [REDAKCE]

[REDAKCE] vše uloženo v depozitu Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odbor analytiky a kybernetické kriminality – oddělení kybernetické kriminality Brno.

Podle § 101 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku se obžalovanému **zabírá paměťová karta zn.** [REDAKCE] jež byla součástí fotoaparátu značky [REDAKCE] a je uložena v depozitu Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odbor analytiky a kybernetické kriminality – oddělení kybernetické kriminality Brno.

Podle § 99 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku se obžalovanému **ukládá ochranné léčení sexuologické ve formě ambulantní.**

Odůvodnění:

1. Dokazováním v hlavním líčení byl zjištěn skutkový stav tak, jak je popsán ve výrokové části tohoto rozsudku.

I. Důkazní situace

2. V hlavním líčení byl vyslechnut obžalovaný [REDAKCE]. Tento dobrovolně a bez nátlaku prohlásil, že je vinen jednáním, popsaným pod bodem 2) podané obžaloby Okresního státního zastupitelství Tábor sp. zn. ZT 57/2024 a souhlasil s popisem skutku a právní kvalifikací, čímž splnil všechny požadavky pro aplikaci § 206c trestního řádu. V souladu s odstavcem 3 a 6 tohoto ustanovení soud za souhlasu státní zástupkyně prohlášení viny obžalovaného přijal a dále ohledně tohoto skutku neprováděl dokazování.

Dále byl čten **znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, sexuologie** a též byly provedeny listinné důkazy, jejichž podstatný obsah je citován níže.

II. Skutkové a právní posouzení věci

3. Stran bodu 2) soud přijal prohlášení viny obžalovaného [REDAKCE]. Nikoli snad objektivní, ale subjektivní stránku žalovaného zločinu pod bodem 1) obžaloby, tedy zavinění, naopak obžalovaný odmítl. A to s tím, že citovaný program použil zřídka a o jeho funkci neuvažoval. O tom, že jde o (počítačovou síť) [REDAKCE] se údajně dozvěděl až od policie. S nikým si

závadové snímky nevyměňoval. Na síti pro sdílení souborů [redacted] vyhledával elektrotechnické součástky, byl to pro něj prostě alternativní vyhledávač, něco jako Google. Předmětný disk v počítači ani neměl pořádek, byl starý a pomalý, měl pak jiné a na nich normálně pracoval. Pokud jde o snímky dětí z [redacted] to byly přátelské rodiny, se kterými se znají, byli zde rodiče těch dětí. V jejich přítomnosti nemohl nic dělat, to nebylo jeho úmyslem.

K dotazům obhájce obžalovaný dále uvedl, že prostředí [redacted] vypadá podobně, jak Google. Nenapadlo jej, že soubory může zároveň sdílet s jinými osobami. Na [redacted] vyhledával závadové soubory, protože o tom slyšel v televizi. Dětskou pornografii nikdy předtím nesdílel, nechtěl, aby o tom někdo věděl.

Je vyučený v měření regulace, vzdělání ohledně informatiky apod. nemá. V tomto směru se nijak dál neškolil, nerekvatifikoval. Na PC píše revize, používá je uživatelsky. [redacted] se instaluje přes instalátor, pak už to jde samo.

Pokud byl obhájcem dotazován na probíhající léčbu, ptal se doktorky [redacted] (míněno soudní znalkyně, která jej zkoumala), jestli si má vyhledat nějakého lékaře. Ta mu sdělila, že nikoli, že potřebuje jen „srovnat mantinely.“ Pak přišel posudek a tam bylo napsáno, že se léčit musí, tedy si lékaře vyhledal. Jezdí k němu každý měsíc, s panem doktorem si popovídají. Cítí se lépe, je to taková pomoc.

4. Soud konstatuje, že ze spisové materie jednak vyplývá fakt, že snímky, nesdílené na veřejné internetové síti typu [redacted] zobrazují dětskou pornografii [redacted] viz čl. 9 a násl. spisu). Policie závadový obsah zachytila, stáhla a zajistila logy IP adres, s nimiž byly soubory nabízeny ke sdílení dalším uživatelům. Městský soud v Brně následně vydal příkaz poskytnutí údajů, které jsou předmětem telekomunikačního tajemství podle § 88a odst. 1 trestního řádu, tedy údaje osoby, která má adresu přístupového místa k internetu dle příslušných IP adres. Šlo o společnost [redacted] resp. jako smluvní osobu společnost [redacted] osoby [redacted] (čl. 22 spisu). Ten pak označil jako internetovou přípojku (přes port klienta [redacted] z něhož se na internet vstupovalo), obžalovaného [redacted] (čl. 24 spisu). Vzhledem k tomu, že tento žije ve společné domácnosti pouze s matkou a současně je diagnostikován jako heterosexuální pedofil, není jiné osoby, která by soubory s dětskou pornografií na [redacted] síť přes klienta [redacted] nasdílela.

Argumentace obhajoby, že obžalovaný [redacted] nemá IT vzdělání, údajně neví, jak [redacted] síť funguje, neodpovídá dvěma skutečnostem. Za prvé, že uploadování souborů na úložiště v dnešní době nevyžaduje žádné zvláštní odborné vzdělání. Sdílení i nezávadných fotografií, různých dokumentů apod., je v současné době již zcela rutinní činností běžných uživatelů. A za druhé, že obžalovaný shromáždil rozsáhlou sbírku dětské pornografie, celkem [redacted] fotografií a [redacted] videozáznamů, jenž byla u něj nalezena na různých nosičích (na HDD discích, vypálené na DVD, na SD kartě). Byl tedy jednak zcela schopen uživatelské práce se soubory a současně musel být minimálně uživatelsky orientován ve sféře, kam nemají přístup obyčejné prohlížeče, jako jsou například Chrome nebo Safari a kde je dětská pornografie - po provedení složitějších operací - k dispozici, tedy v oblasti tzv. darknetu. V soudní praxi se vyskytující případy distribuce dětské pornografie zahrnují (vedle prodeje) mj. vzájemné sdílení, směnu obrazových záznamů. K ní právě slouží mj. [redacted] technologie, ve které spolu komunikují přímo jednotliví klienti (uživatelé). Obhajoba stylizuje obžalovaného do polohy naivní osoby, která neznala ani základní pravidla sdílení souborů v prostředí, ve kterém se obžalovaný ve skutečnosti musel velmi zkušeně pohybovat, pokud se mu podařilo shromáždit tak obsáhlou kolekci běžně nepřístupných pornografických materiálů. Tvzení obžalovaného [redacted] že jej ani nenapadlo, že soubory může zároveň sdílet s jinými osobami (což je běžný způsob získávání dětské pornografie na síti internet), je tedy v tomto smyslu zcela nevěrohodné.

Soud má tedy za prokázané, že soubory se závadovým materiálem byly nasdíleny obžalovaným [redacted] Tento měl motivaci (determinovanou i jeho poruchou sexuální preference) a měl též

uživatelské schopnosti je nasdílet. ■■■■■ je jeden z bezplatných a poměrně rozšířených tzv. ■■■■■ síťových programů pro sdílení souborů mezi uživateli, je tedy pravděpodobné, že obžalovaný takto soubory poskytl jiným a lze se domnívat, že výměnou za jejich jemu zpřístupněné materiály. Obžalovaný podle přesvědčení soudu nehovořil pravdu, pokud tvrdil, že dětskou pornografii vyhledal jaksi mimoděk, jen ze zvědavosti. To v jiných případech jistě teoreticky možné je, ale v projednávaném případě tomu neodpovídá enormní množství jím shromážděného závadového materiálu. Sběrka mnoha tisíců snímků a tisíce videí dětské pornografie. Obžalovaný musel být při pořízení takové kolekce poměrně aktivní. Kdy též obžalovaný malou část snímků i sám pořizoval, neboť jím zachycené snímky nahých dětí z ■■■■■ soud - shodně s policií - nepovažuje za žádné „rodinné fotografie“, ale za snímky sexuálního charakteru. Soudní znalkyně u obžalovaného vedle diagnostikované pedofilie nevykloučila mj. voyerismus, který s podobným pokoutním pořizováním snímků nahých dětí u vody dosti úzce souvisí.

5. Obžalovaný přitom musel být minimálně srozuměn s tím, že jeho jednání je trestně postižitelné. Povědomí, informace o nedovolenosti šíření dětské pornografie jsou běžně rozšířené, ostatně obžalovaný sám tvrdí, že o dětské pornografii slyšel v televizi, kde se o její distribuci jistě nehovořilo jako o dovoleném jednání. Závěr obhajoby, že nebylo prokázáno zavinění, tedy odporuje pravidlům logiky, aplikovaným při hodnocení důkazů. Naopak, objektivní i subjektivní stránka obou žalovaných trestných činů byla prokázána mimo jakoukoli pochybnost. Krom viny pod bodem 2) obžaloby má soud za prokázané i to, že obžalovaný pod bodem 1) činil veřejně přístupným fotografické a filmové pornografické dílo, které zobrazuje dítě a uvedený čin spáchal veřejně přístupnou počítačovou sítí. Spáchal tedy nejen přečin výroba a jiné nakládání s dětskou pornografií podle § 192 odst. 1 trestního zákoníku ale též zločin výroba a jiné nakládání s dětskou pornografií podle § 192 odst. 3, odst. 4 písm. b) trestního zákoníku.

III. Výrok o trestech a ochranném opatření

6. Pokud jde o výrok o druhu a výměře trestu, soud bere v úvahu kritéria stanovená § 38 a § 39 trestního zákoníku, tedy jednak povahu a závažnost projednávaného trestného činu a jednak poměry pachatele, tj. zásadu přiměřenosti (proporcionality) trestní sankce v širším slova smyslu, jednak také požadavek tzv. subsidiarity trestní sankce (§ 38 odst. 1, 2 trestního zákoníku). Při stanovení druhu trestu a jeho výměry pak soud přihlédne ve smyslu § 39 odst. 1, 2 trestního zákoníku k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu (jenž jsou určovány zejména významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobem provedení činu a jeho následky, okolnostmi, za kterých byl čin spáchán, osobou pachatele, mírou jeho zavinění a jeho pohnutkou, záměrem nebo cílem). Dále soud přihlédne k osobním, rodinným, majetkovým a jiným poměrům pachatele a k jeho dosavadnímu způsobu života a k možnosti jeho nápravy. Mimoto soud přihlédne k chování pachatele po činu, zejména k jeho snaze nahradit škodu nebo odstranit jiné škodlivé následky činu.

Přihlédne též k jeho postoji k trestnému činu v trestním řízení, zda sjednal dohodu o vině a trestu, prohlásil svou vinu nebo označil rozhodné skutečnosti za nesporné. Přihlédne konečně k účinkům a důsledkům, které lze očekávat od trestu pro budoucí život obžalovaného. Soud mimoto posuzuje existenci polehčujících a přitěžujících okolností, jak je definuje ust. § 41 a § 42 trestního zákoníku.

7. Obžalovanému ■■■■■ svědčí částečné prohlášení viny (stran držení závadových materiálů, nalezených při domovní prohlídce) a označení rozhodných skutečností za nesporné, které je podle § 39 trestního zákoníku jedním ze základních kritérií pro stanovení druhu a výše trestu, hovořících ve prospěch obžalovaného. Současně lze uzavřít, že se obžalovaný ke svému jednání částečně doznal a napomohl jeho objasnění, svědčí mu tedy polehčující okolnost ve smyslu § 41 písm. l) a m) trestního zákoníku, když ze systematického výkladu § 39 a § 41

nevyplývá zákaz dvojího přičítání obou těchto skutečností. Dále obžalovanému svědčí i polehčující okolnost ve smyslu § 41 písm. p) trestního zákoníku, neboť nebyl dosud soudně trestán.

8. Jakkoli obecná společenská škodlivost je vyjádřena trestní sazbou, z obou žalovaných trestných činů považuje soud ve skutečnosti za konkrétně společensky škodlivější spíše přečin podle § 192 odst. 1 trestního zákoníku, nežli zločin podle § 192 odst. 3, odst. 4 písm. b) trestního zákoníku. Obžalovaný fakticky nasdílel pouze několik souborů, zatímco jich shromáždil obrovské množství. Byť šlo samozřejmě pouze o obrazový materiál a sama soudní znalkyně zmiňuje fakt, že není známo, že by sám atakoval dítě, je nutné si uvědomit, že aby mohly podobné materiály vzniknout, muselo být jiným pohlavně zneužito či znásilněno množství dětí, třeba i v jiném státě či na jiném kontinentě. Od toho, tedy potřeby globální ochrany dětí, se také dovozuje nedovolenost nakládání s dětskou pornografií a mezinárodní trestněprávní úprava stíhání tohoto fenoménu.

9. Soud s ohledem na předchozí bezúhonnost, delší dobu, která od spáchání trestného činu uběhla, dále s ohledem na obhájcem obžalovaného prezentovanou snahu obžalovaného řešit svoji poruchu sexuální preference dobrovolným léčením ještě před rozhodnutím soudu, tedy ambulantní léčbou v sexuologickém ústavu Všeobecné fakultní nemocnice v Praze (viz čl. 212), včetně dobrovolného užívání přípravků na snížení sexuální apetence a dále s ohledem na výše zmíněné specifikum projednávané věci, neukládal trest - v rozhodné trestní sazbě - nijak přísný. V přísnější sazbě podle § 192 odst. 4 trestního zákoníku, tedy 2. až 6. let odnětí svobody, uložil obžalovanému trest ještě nejmírnější možný, při spodní hranici zákonného rozpětí, kdy trest na samé spodní hranici nebylo možno uložit pouze s ohledem na absenci doznání obžalovaného k jednání pod bodem 1) obžaloby. Podmíněně mu byl odložen na dobu v polovině zákonného rozpětí, tedy 36 měsíců, zcela dostatečnou pro sledování dalšího chování obžalovaného. Soudní znalkyně [redacted] ve svém znaleckém posudku zmiňuje, že puzení obžalovaného, zaměřené na děti, se nesnižuje s přibývajícím věkem, u stárnoucích mužů naopak vzniká problém obtížnějšího vzrušení s náhradním objektem. Soud považuje za nutné stanovením adekvátní zkušební doby obžalovaného [redacted] odradit od jednání, s žalovanou trestnou činností souvisejícího. A to pořízování vlastních fotografií nahých dětí u vody, které jistě nejenže není komfortní pro jejich rodiče, ale není ani v souladu se zákonem. Obžalovaný by měl být srozuměn s tím, že se v případě dalšího protiprávního jednání podobného charakteru riskuje nařízení jemu podmíněně odloženého trestu odnětí svobody.

10. Jako zcela samozřejmé se soudu jevílo rovněž, podle § 70 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku, uložit obžalobou navržený trest propadnutí věci, a to stolních počítačů, disků, USB a SD karty, které obžalovaný užil k přechovávání závadových materiálů. Šlo o nástroj jeho trestné činnosti náležející obžalovanému. Propadlé věci takto připadnou státu.

11. Obžalovaný je podle soudně znaleckého posudku [redacted] heterosexuální pedofil. Znalkyně na str. 193 spisu p.v. hovoří o tom, že vzhledem k dg. parafilie a společenské nebezpečnosti obžalovaného, jak vyplývá z jeho diagnózy, doporučuje ochranné léčení v ambulantní formě. I tomuto návrhu soud vyhověl. Ztotožnil se s tím, že může obžalovanému pomoci zorientovat se v jeho sexuálních preferencích, pomůže mu konzultovat svoje stavy s lékařem – specialistou, ale současně může pomoci sledovat psychický stav obžalovaného a dohlédnout na případnou jeho medikaci. Tím se sníží riziko možné recidivy či obdobného protisociálního chování.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je přípustné odvolání do osmi dnů od doručení opisu rozsudku prostřednictvím Okresního soudu v Táboře ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích.

Rozsudek může odvoláním napadnout

- a) státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku
- b) obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se jej přímo dotýká
- c) zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabrání věci
- d) poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody pro nesprávnost výroku o náhradě škody

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může ho napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

V neprospěch obžalovaného může rozsudek napadnout odvoláním jen státní zástupce, toliko pokud jde o povinnost k náhradě škody má toto právo též poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody.

Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh, a to ve lhůtě, v níž může podat odvolání obžalovaný. Státní zástupce tak může učinit i proti vůli obžalovaného. Je-li obžalovaný omezen ve svéprávnosti, může i proti vůli obžalovaného za něho v jeho prospěch odvolání podat též jeho opatrovník a obhájce.

Odvolání musí být ve lhůtě, v níž je lze podat, nebo v další lhůtě stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně odůvodněno, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda ho podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo neprospěch obžalovaného.

Právo podat odvolání nepřísluší tomu, kdo se ho výslovně vzdal. Odvolání je nutno podat ve třech vyhotoveních.

Poškozený se poučuje o možnosti žádat o uspokojení nároku na náhradu škody nebo nemajetkové újmy způsobené trestným činem nebo na vydání bezdůvodného obohacení získaného trestným činem podle zákona o použití peněžních prostředků z majetkových trestních sankcí, je-li tímto rozsudkem ukládána sankce, která je majetkovou trestní sankcí podle zákona o použití peněžních prostředků z majetkových trestních sankcí.

Žádost o uspokojení majetkového nároku dle zákona č. 59/2017 Sb. je třeba na Ministerstvo spravedlnosti zaslat nejpozději do 60 dnů od nabytí právní moci odsuzujícího rozsudku vydaného soudem v trestním řízení o trestném činu, v důsledku jehož spáchání vznikl oprávněné osobě majetkový nárok. Vzor žádosti naleznete na <https://justice.cz/web/obeti-trestnych-cinu-uspokojeni-majetkovych-naroku>.

Tábor 1. dubna 2025

Mgr. Martin Prokop v. r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Grulová.

Toto rozhodnutí nabylo ve výroku o vině pod bodem 2 právní moci dne 20.08.2025 změna ve výroku o vině pod bodem 1 a ve výroku o trestu viz rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích - pobočka Tábor ze dne 20. 8. 2025, č. j. 14 To 131/2025 - 241.
Připojení doložky provedla Petra Čabáková dne 16.10.2025.

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Zdeňka Pořízka a soudců JUDr. Roberta Pekárka a Mgr. Mileny Vráňkové dne 20. 8. 2025 ve veřejném zasedání rozhodl o odvolání, které obžalovaný

podal proti rozsudku Okresního soudu v Táboře ze dne 1. 4. 2025 č. j. 3 T 11/2025-217,

takto:

Podle § 258 odst. 1 písm. b), d), odst. 2 trestního řádu se v napadeném rozsudku ruší výrok o vině ad 1., výrok o trestu a výrok o ochranném opatření

a podle § 259 odst. 3 trestního řádu se

I.

obžalovaný

při nezměněném výroku o vině přečinem výroba a jiné nakládání s dětskou pornografií podle § 192 odst. 1 trestního zákoníku popsaným pod bodem 2. výroku o vině napadeného rozsudku

odsuzuje

podle § 192 odst. 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v délce 6 měsíců.

Podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku se výkon uloženého trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v délce 2 roky.

Podle § 70 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku se obžalovanému ukládá trest propadnutí věci, a to:

Shodu s prvopisem potvrzuje Alice Srbová.

vše uloženo v depozitu Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odbor analytiky a kybernetické kriminality – oddělení kybernetické kriminality Brno.

Podle § 101 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku se obžalovanému zabírá paměťová karta zn. [REDAKCE] [REDAKCE] jež byla součástí fotoaparátu značky [REDAKCE] a je uložena v depozitu Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odbor analytiky a kybernetické kriminality – oddělení kybernetické kriminality Brno.

Podle § 99 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku se obžalovanému ukládá ochranné léčení sexuologické ve formě ambulantní.

II.

Podle § 226 písm. b) trestního řádu se

obžalovaný [REDAKCE]

zprošťuje obžaloby pro skutek, že v době od [REDAKCE] ve [REDAKCE] prostřednictvím svého disku [REDAKCE] po připojení ke stolnímu počítači na veřejné internetové síti [REDAKCE] pod GUID: [REDAKCE] z IP adresy [REDAKCE] přes klienta [REDAKCE] sdílel nejméně [REDAKCE] souborů různých názvů s dětskou pornografií - zobrazující děti zjevně mladší 18 let, a to dívky ve věku [REDAKCE] let [REDAKCE]

v němž byl spatřován zločin výroba a jiné nakládání s dětskou pornografií podle § 192 odst. 3, 4 písm. b) trestního zákoníku,

neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem.

Odůvodnění

1. Rozsudkem Okresního soudu v Táboře ze dne 1. 4. 2025 č. j. 3 T 11/2025-217 byl obžalovaný [REDAKCE] uznán vinným v bodě 1. zločinem výroba a jiné nakládání s dětskou pornografií podle § 192 odst. 3, 4 písm. b) trestního zákoníku a v bodě 2. přečinem výroba a jiné nakládání s dětskou pornografií podle § 192 odst. 1 trestního zákoníku. Obžalovanému byl za tyto trestné činy podle § 192 odst. 4 trestního zákoníku za užití § 43 odst. 1 trestního zákoníku uložen úhrnný trest odnětí

Shodu s prvopisem potvrzuje Alice Srbová.

svobody v délce 26 měsíců, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v délce 36 měsíců.

2. Podle § 70 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku byl obžalovanému uložen trest propadnutí věci, a to stolní počítač značky [REDAKCE] výrobní číslo [REDAKCE] stolní počítač bez označení, výrobní číslo [REDAKCE] stolní počítač [REDAKCE] včetně disku [REDAKCE] disk [REDAKCE] model [REDAKCE] s/n: [REDAKCE] disk [REDAKCE] model [REDAKCE] s/n: [REDAKCE] disk [REDAKCE] model [REDAKCE] s/n: [REDAKCE] disk [REDAKCE] model [REDAKCE] s/n: [REDAKCE] disk [REDAKCE] model [REDAKCE] s/n: [REDAKCE] disk [REDAKCE] stříbrné barvy se zeleným popisem, SD karta zn. [REDAKCE] a [REDAKCE] vše uloženo v depozitu Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odbor analytiky a kybernetické kriminality – oddělení kybernetické kriminality Brno.
3. Podle § 101 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku byla obžalovanému zabráněna paměťová karta zn. [REDAKCE] jež byla součástí fotoaparátu značky [REDAKCE] a je uložena v depozitu Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odbor analytiky a kybernetické kriminality – oddělení kybernetické kriminality Brno.
4. Podle § 99 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku bylo obžalovanému uložen ochranné léčení sexuologické ve formě ambulantní.
5. Obžalovaný napadl rozsudek včasným odvoláním, které bylo směřováno proti výroku o vině ad 1. a proti výroku o trestu. Odvoláním se domáhal, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil v bodě ad 1. výroku o vině a celý výrok o trestu a za přečin výroba a jiné nakládání s dětskou pornografií podle § 192 odst. 1 trestního zákoníku popsany pod bodem 2. rozsudku mu uložil přiměřený trest, a to i trest propadnutí věci, který by se vztahoval na tytéž věci, jak jsou popsány v rozsudku okresního soudu, vyjma [REDAKCE] In eventum navrhl, aby krajský soud po zrušení odvoláním napadených výroků věc vrátil soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí.
6. V odůvodnění odvolání obžalovaný uvedl, že fakticky nerozporuje drtivou většinu skutečností, jež jsou mu kladeny za vinu, avšak nesouhlasí se závěrem soudu o sdílení závadových souborů. Trvá na tom, že je vědomě nesdílel. Z ničeho nevyplývá, že by obžalovaný takové soubory umístil na klienta [REDAKCE] jak se mylně domnívá soud. Obžalovaný v průběhu celého trestního řízení hovořil pouze o stahování dětské pornografie a neexistuje jediný důkaz, který by podporoval závěr soudu o vědomém a úmyslném nasdílení daných souborů na [REDAKCE] síť. Ani orgány činné v trestním řízení v průběhu přípravného řízení s takovou variantou nepracovaly; dokonce nevyklučovaly změnu právní kvalifikace. Představa soudu, že obžalovaný závadové soubory vzal a uploadoval je na úložiště, neodpovídá zjištěným skutečnostem. Je zřejmé pravdou, že i tímto způsobem lze na klientu [REDAKCE] soubory sdílet, ale nebylo zjištěno, že by takto jednal obžalovaný. Z tohoto důvodu je konstatování soudu, že uploadování souborů na úložiště nevyžaduje žádné zvláštní odborné vyjádření, zcela nepřiléhavé. Soud dále argumentoval tím, že obžalovaný shromáždil rozsáhlou sbírku dětské pornografie, avšak se nevypořádal s tvrzením obžalovaného, že část zajištěných souborů byla zjevně duplicitní, a neuvažoval ani o tom, zda obžalovaný soubory nestahoval po archivech obsahujících větší počet fotografií či videí. Pouhou spekulací je tvrzení soudu, že obžalovaný je uživatelem [REDAKCE] a že závadové soubory získával od jiných uživatelů [REDAKCE] výměnou za další pornografické soubory. V řízení byla zkoumána obžalovanému zajištěná technika, předmětem zájmu policejních orgánů byly například e-mailové zprávy, ale nebylo zjištěno, že by obžalovaný aktivně kontaktoval jiné uživatele za účelem sdílení závadových souborů. Naopak obžalovaný zcela věrohodně uvádí, že nikdy nechtěl, aby se o jeho aktivitě vědělo. Není mu ani jasno, jakou motivaci měl k údajnému sdílení souborů mít. Nepřiléhavým je i tvrzení soudu, že obžalovaný musel být v této oblasti nadprůměrně orientován, neboť k dětské pornografii získával

Shodu s prvopisem potvrzuje Alice Srbová.

přístup po provedení složitějších operací. Nejen z výpovědi obžalovaného, ale i z úředního záznamu policejního orgánu vyplývá, že klient [REDAKCE] není pro uživatele prakticky odlišný od vyhledávače Google. Běžní uživatelé obecně nevědí, jak standardní vyhledávače fungují, tím spíše nelze předpokládat, že by měli běžné vědomosti o fungování [REDAKCE] sítí. Soud místo použití zásady in dubio pro reo vytvořil konstrukci o tom, že si obžalovaný vyměňoval dětskou pornografii s ostatními uživateli a provedené důkazy hodnotil nerovně. Obžalovaný zdůrazňuje, že v případě zločinu výroba a jiné nakládání s dětskou pornografií podle § 192 odst. 3, 4 písm. b) trestního zákoníku je vyžadováno úmyslné zavinění i v případě okolnosti podmiňující použití vyšší trestní sazby. Závěr o zavinění pachatele musí být vždy prokázán výsledky dokazování a musí z nich vyplynout. V této souvislosti obžalovaný poukazuje na judikaturní rozhodnutí Ústavního soudu a Nejvyššího soudu řešící prokazování zavinění. Odkazuje rovněž na usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 3 Tdo 1183/2020, jež bylo vydáno ve skutkově obdobné věci a v němž bylo v popisu skutku jednoznačně uvedeno povědomí pachatele o funkcích použitého programu (klienta), konkrétně o funkci umožnění stahování a následného sdílení souborů; taková konstrukce však v napadeném rozsudku chybí. Následně obžalovaný v odvolání cituje judikaturu Ústavního soudu týkající se principu presumpce neviny a z něj vyplývajícího pravidla in dubio pro reo a uzavírá, že nemohl být odsouzen pro uvedený zločin a že jeho jednání mělo být právně kvalifikováno jako přečin výroba a jiné nakládání s dětskou pornografií podle § 192 odst. 2 trestního zákoníku.

7. Obžalovaný dále namítá, že mu byl uložen nepřiměřený trest. Dle jeho názoru soud nevzal v potaz všechny polehčující okolnosti. Soud uvedl, že obžalovanému svědčí částečné prohlášení viny, označení rozhodných skutečností za nesporné, doznání a dosavadní bezúhonnost. Měla by mu však svědčit ještě polehčující okolnost podle § 41 písm. o) trestního zákoníku, neboť bylo zjištěno, že se trestné činnosti dopouštěl pod vlivem celoživotní heterosexuální pedofilie, tedy pod vlivem poruchy sexuální preference, která je mu vrozená, přičemž tato porucha významně snižovala jeho ovládací schopnosti. Per analogiam by mu měla svědčit i polehčující okolnost podle § 41 písm. c) trestního zákoníku. V neprospěch obžalovaného soud hodnotil množství přechovávaných souborů a také to, že aby tyto materiály mohly vzniknout, muselo být jiným pohlavně zneužito či znásilněno množství dětí. Poslední argument považuje obžalovaný za porušení zásady zákazu dvojího přičítání. Ve výroku o trestu propadnutí věci obžalovaný napadá jeho část, jež se týká propadnutí [REDAKCE] neboť k propadnutí této věci nebyly splněny zákonné důvody. Tento flashdisk měl konkrétně obsahovat některé fotografie dětí, které [REDAKCE]. Toto jednání však nebylo obžalovanému kladeno za vinu, což vyplývá i z usnesení o zahájení trestního stíhání a také ze skutkové věty v podané obžalobě. Propadnutí této věci bylo navrženo až v závěrečné řeči státní zástupkyně a soud výrok o trestu propadnutí věci pouze lakonicky odůvodnil tím, že tyto věci obžalovaný užil k přechovávání závadových materiálů. Soud může podle § 70 odst. 2 trestního zákoníku uložit propadnutí věci, která je nástrojem trestné činnosti a musí odůvodnit, že věc, která je předmětem tohoto trestu, skutečně byla určena nebo užita ke spáchání trestného činu. Soud se ovšem nezabýval otázkou, zda dané závadové soubory na uvedeném datovém nosiči byly skutečně v době, kdy se o jeho osudu rozhodovalo. Z protokolu o zajištění a zpřístupnění dat ze [REDAKCE] vyplývá, že právě v případě tohoto flashdisku docházelo ze strany policejního orgánu k vykopírování smazaných dat.
8. Ve veřejném zasedání před odvolacím soudem státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Českých Budějovicích - pobočka v Táboře k podanému odvolání uvedla, že je nepovažuje za důvodné, a navrhla, aby bylo podle § 256 trestního řádu zamítnuto. Rozhodnutí okresního soudu totiž považuje za správné ve všech jeho výrociích, tedy ve výroku ad 1. o vině, u něhož je namítána absence subjektivní stránky trestné činnosti, ve výroku o trestu odnětí svobody, který byl na pozadí problémů obžalovaného v sexuální oblasti koncipován jako trest výchovný, i ve výroku o trestu propadnutí věci. Státní zástupkyně má za to, že veškeré námitky obsažené v podaném odvolání v podstatě zazněly již v řízení před soudem prvního stupně a tento na ně příslušným způsobem

reagoval ve svém rozhodnutí. Otázkou subjektivní stránky trestného činu popsaného pod bodem 1. výroku o vině se zabýval v odstavcích 4. a 5. odůvodnění.

9. Krajský soud na základě podaného odvolání podle § 254 odst. 1 trestního řádu přezkoumal v rozsudku okresního soudu odvoláním napadený výrok o vině ad 1. a celý výrok o trestu. Přezkumu podrobil i správnost postupu řízení, které rozsudku předcházelo, a poté dospěl k následujícím závěrům.
10. V řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, odvolací soud neshledává žádné procesní vady, které by mohly mít vliv na věcnou stránku přezkoumávaného rozhodnutí a v jejichž důsledku by bylo nutno napadený rozsudek zrušit podle ustanovení § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu. Orgány činné v trestním řízení svým postupem neporušily ustanovení, jimiž se má zabezpečit objasnění věci a právo obhajoby. Obžalovaný měl v průběhu celého trestního stíhání možnost v plném rozsahu uplatňovat svá práva, a to i prostřednictvím zvoleného obhájce. Bylo mu umožněno vyjádřit se ke stíhaným skutkům v řízení přípravném před policejními orgány a následně i v řízení před soudem v hlavním líčení. V jeho průběhu měl rovněž možnost vyjadřovat se k prováděným důkazům a také navrhnout doplnění dokazování. Po vyhlášení rozsudku byl poučen o právu podat odvolání a totéž poučení mu bylo dáno i v písemném vyhotovení rozsudku, jež bylo následně jemu i jeho obhájci doručeno do vlastních rukou. Toto písemné vyhotovení nevykazuje žádné formální nedostatky, neboť obsahuje všechny zákonné náležitosti rozsudku uvedené v § 120 a následujících trestního řádu. Odůvodnění rozsudku splňuje požadavky § 125 odst. 1 trestního řádu, a to s jedinou výjimkou, neboť v něm zcela absentuje zdůvodnění výroku o ochranném opatření zabránění věci. Proti výroku o tomto ochranném opatření ovšem odvolání obžalovaného nesměřovalo, stejně jako proti výroku o ochranném opatření – ochranném léčení. Výrok o vině jednáním popsaným pod bodem 2. odůvodňován být nemusel z důvodu prohlášení viny obžalovaným.
11. Po přezkumu věcné stránky napadeného rozhodnutí a dosud shromážděného spisového materiálu dospívá krajský soud k závěru, že nalézací soud před svým rozhodnutím provedl dostatečné množství důkazů pro náležité zjištění skutkového stavu věci. Postupoval tedy v souladu s ustanovením § 2 odst. 5 trestního řádu, dle něhož orgány činné v trestním řízení postupují v souladu se svými právy a povinnostmi za součinnosti stran tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jejich rozhodnutí. Provedené důkazy poté soud v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 trestního řádu hodnotil podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu. Své úvahy, jimiž se řídil při hodnocení provedených důkazů, soud prezentuje v odůvodnění rozsudku a vysvětluje, proč dospěl k závěru, že se obžalovaný jednáním popsaným pod bodem 1. výroku o vině dopustil zločinu výroba a jiné nakládání s dětskou pornografií podle § 192 odst. 3, 4 písm. b) trestního zákoníku. Zdůvodňuje, proč nepřijal obhajobu obžalovaného spočívající v tvrzení, že u něho nebyla naplněna subjektivní stránka trestného činu, tedy zavinění ve formě úmyslu, která je vyžadována u základní skutkové podstaty uvedené v § 192 odst. 3 trestního zákoníku i u okolností podmiňující použití vyšší trestní sazby uvedené v § 192 odst. 4 písm. b) trestního zákoníku. Úvahy, na jejichž základě okresní soud dospěl k závěru o naplnění subjektivní stránky trestného činu, tedy o úmyslném zavinění, ovšem odvolací soud považuje za nepřilíš přesvědčivé a spekulativní, a to do té míry, že nelze mít závěr o úmyslném zavinění obžalovaného za prokázaný bez rozumných pochybností.
12. Obžalovanému bylo jednoduše řečeno kladeno za vinu, že činil veřejně přístupnou dětskou pornografii v podobě počítačových souborů, jež byly uloženy na disku prostřednictvím sítě. V podaném odvolání bylo obhájcem obžalovaného opakovaně upozorňováno, že sám obžalovaný v dosavadním průběhu trestního řízení hovořil pouze o stahování souborů, nikoli o jejich sdílení či nabízení jiným osobám. Soud prvního stupně argumentoval tím, že uploadování

Shodu s prvopisem potvrzuje Alice Srbová.

(nahrávání) souborů na úložiště v dnešní době nevyžaduje žádné odborné vzdělání a že sdílení dat je v současné době již rutinní činností běžných uživatelů. Tato argumentace soudu se ovšem míjí s podstatou jednání, jež bylo obžalovanému kladeno za vinu. Nebylo tvrzeno a ani zjištěno, že by obžalovaný uploadoval či odesílal závadové soubory na jakékoli úložiště, server či cloud. Takové jednání by jistě předpokládalo aktivní úkony při odesílání (například výběr souborů, jejich označení a samotné odeslání kliknutím na příslušný odkaz) a o úmyslu obžalovaného by nebylo žádných pochyb. Skutek byl ovšem popsán tak, že obžalovaný sdílel (činil veřejně přístupnými) závadové soubory prostřednictvím [REDAKCE] sítě, kdy tyto se nacházely v jeho počítači na [REDAKCE] disku, kam byly staženy obžalovaným přes klienta [REDAKCE]. Tento klient ovšem funguje tak, že jím stažený soubor rozdělený na části je automaticky (tedy mimo vůli uživatele) zpřístupněn ostatním uživatelům sítě, kteří takto soubor (jeho část) mohou přímo z počítače dalšího uživatele stahovat. Sporné bylo to, zda obžalovaný byl o takovém fungování uvedeného klienta informován, zda tedy věděl, že stahované soubory jsou zpřístupněny v podstatě komukoliv veřejně. Jak rovněž ve spise uvedeno, k přístupu do sítě není třeba přihlášení, heslo či speciální znalosti (viz úřední záznam Policie ČR na čl. 3 trestního spisu). Nelze tedy brát za jednoznačný fakt, že uživatel ví, jak klient funguje, konkrétně že neslouží pouze ke stahování dat, ale i pro jejich sdílení. Ze skutečnosti, že obžalovaný stahoval prostřednictvím uvedeného programu (klienta) závadové soubory, proto bez dalšího nelze automaticky dovodit jeho úmysl stahované soubory sdílet. Tyto pochybnosti jsou zesíleny i skutečností, že ve výpočetní technice obžalovaného, jak tvrdí obhajoba, skutečně nebyly nalezeny žádné důkazy svědčící o aktivním postoji obžalovaného ke sdílení jím stažených souborů, jako by například byla vzájemná komunikace s podobně zaměřenými uživateli počítačových sítí.

13. Dalším argumentem soudu pro závěr o úmyslném zavinění obžalovaného bylo jeho tvrzení, že obžalovaný shromáždil rozsáhlou sbírku dětské pornografie, což dle soudu mělo svědčit o jeho schopnosti pracovat se soubory a pohybovat se ve sféře, kam nemají přístup obyčejné prohlížeče a kde je dětská pornografie po provedení složitějších operací k dispozici. Tyto úvahy soudu jsou ovšem opět v rozporu s konstatováním policejního orgánu ve výši označeném úředním záznamu, který zmiňuje snadnost přístupu k [REDAKCE] síti. Navíc nelze automaticky dovozovat úmysl z množství závadových souborů, jež měl obžalovaný ve svých zařízeních. V první řadě nebyla nikterak vyvrácena obhajoba obžalovaného, že závadové soubory stahoval po archivech obsahujících větší počet těchto souborů; v takovém případě by počet stahování zdaleka neodpovídal počtu stažených souborů. Tvrzení soudu, dle něhož by povědomost o fungování [REDAKCE] sítě mělo být úměrné počtu stažených souborů, tedy nelze považovat za přesvědčivé a již vůbec ne za jednoznačný podklad pro závěr o úmyslném zavinění.
14. Na základě výše řečeného tedy krajský soud dospěl na rozdíl od soudu okresního k závěru, že ve vztahu k jednání popsanému pod bodem 1. výroku o vině nelze u obžalovaného shledat bez rozumných pochybností úmyslné zavinění. Není tak naplněna subjektivní stránka trestného činu jako obligatorní znak skutkové podstaty, a proto je namístě uzavřít, že skutek ad 1. výroku o vině není trestným činem a je namístě postupovat podle § 226 písm. b) trestního řádu rozhodnutím o zproštění obžaloby.
15. Z nyní uvedeného důvodu odvolací soud podle § 258 odst. 1 písm. b), d), odst. 2 trestního řádu v napadeném rozsudku zrušil výrok ad 1. o vině a všechny výroky navazující, tedy výrok o trestu a výrok o ochranném léčení. Následně obžalovaného výrokem ad I. uznal vinným pouze jednáním, které bylo popsáno v bodě ad 2. výroku o vině napadeného rozsudku, jež naplňuje znaky skutkové podstaty přečinu výroba a jiné nakládání s dětskou pornografií podle § 192 odst. 1 trestního zákoníku, a nově rozhodl o trestu. Obžalovanému s ohledem na kumulaci polehčujících okolností, jež byly uvedeny již nalézacím soudem (bezúhonnost, delší doba uplynulá od spáchání činu, prohlášení viny, snahu obžalovaného řešit svou poruchu sexuální preference dobrovolným léčením) bylo namístě ukládat trest výchovný, jímž je v daném případě podmíněně odložený trest odnětí svobody. Při stanovení jeho výměry soud přihlédl nejen k uvedeným polehčujícím

Shodu s prvopisem potvrzuje Alice Srbová.

okolnostem, nýbrž i k okolnosti přitěžující, kterou jako jedinou shledává právě v rozsahu, v jakém se obžalovaný trestné činnosti dopustil, tedy v počtu závadových souborů, které shromáždil. Po zhodnocení všech těchto okolností dospěl k závěru, že optimálním je trest odnětí svobody stanovený v jedné čtvrtině zákonné trestní sazby, tedy v délce šesti měsíců, přičemž i zkušební dobu stanovil ve čtvrtině zákonného rozpětí a její délka tak činí dva roky. Takto koncipovaný trest by měl obžalovaného motivovat k vedení řádného života, a to spolu s výkonem ochranného léčení sexuologického v ambulantní formě, které bylo podle § 99 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku uloženo již okresním soudem. Tento odvoláním nenápadený výrok byl nyní odvolacím soudem zopakován, stejně jako výrok o dalším ochranném opatření, jímž je zabránění věci podle § 101 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku.

16. Důvodným shledal odvolací soud i odvolání obžalovaného, jež se týkalo uloženého trestu propadnutí věci podle § 70 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku. Za nástroj trestné činnosti skutečně bylo možno považovat pouze výpočetní techniku či její součásti, jež jsou specifikovány ve výroku o vině, jde tedy o stolní počítače, disky HDD, DVD a SD kartu. Obžalovaným namítaný USB flash disk ve výroku nefiguruje jako médium, na němž byla uchovávána dětská pornografie, proto jej nelze považovat za věc, jež je nástrojem trestné činnosti. Krajský soud proto při ukládání trestu propadnutí věci podle § 70 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku zopakoval tento výrok z napadeného rozsudku právě vyjma uvedeného flash disku.
17. Výrokem ad II. poté odvolací soud z důvodů uvedených již dříve zprostil podle § 226 písm. b) trestního řádu obžalovaného obžaloby pro skutek popsany pod bodem 1. výroku o vině rozsudku okresního soudu, v němž byl spatřován zločin výroba a jiné nakládání s dětskou pornografií podle § 192 odst. 3, 4 písm. b) trestního zákoníku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou měsíců od jeho doručení dovolání k Nejvyššímu soudu v Brně prostřednictvím soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni (§ 265c tr.ř., § 265e odst. 1 tr.ř.), a to ve trojím vyhotovení.

Dovolání mohou podat:

- a) nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného,
- b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr.ř.).

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 tr.ř.).

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné

Shodu s prvopisem potvrzuje Alice Srbová.

ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) nebo § 265b odst. 2, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 1, 2 tr.ř.).

Tábor 20. 8. 2025

Mgr. Zdeněk Pořízek v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Alice Srbová.

Alice
Srbová

Digitálně
podepsal Alice
Srbová
Datum:
2025.09.09
15:00:04 +02'00'

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 20.08.2025. Připojení doložky provedla Petra Čabáková dne 16.10.2025.